

Prav dražestno mesto sredi tega zbora je to-le:

Ko konča to živahno petje in še živahnejše muziciranje, nastopi še enkrat mirni Adagio-stavek z majhno izpremembo, oziroma kodo.

Po kratki orkestralni medigri zapoje zopet Marija — sopran in izraža v prekrasnem samospetu, kako njeno srce hrepeni in medli po nebeškem ženinu.

Poco andante.

Kako preprost in vendar kako čudovito lep in pristrčen je ravno ta samospev! G. skladatelj se je poslužil v tem samospetu bogatih melizem (daljših in umetnejših melodij na enem samem zlogu). N. pr.:

Kmalu za tem prelepim Marijinim samospetvom nastopi mešan zbor: zbor zemljanov, ki zares ganljivo in v srce segajoče prosijo preblazeno Devico, naj jih nikar ne zapusti. Posebno gorko občutno je sledeče mesto:

Pri besedah „Glej, revne zapuščene nas, Evine otroke“ prične ves zbor peti unisono v D-molu, medtem ko ga godala v triolah obkrožajo in kontrapunktično olepšavajo. Od besed „Ko se od nas je ločil tvoj božji Sin trpeči“ dalje je stavek zopet štiriglasen homofonen. Tudi to mesto se je gospodu skladatelju prav posebno posrečilo; geniti mora še tako trda srca. Prošnjo zemljanov (zbora) nadaljuje orkester v veliki gradaciji, nakar se mu zopet pridruži zbor, ponavljajoč besede „Nikar od nas, nikar od nas, Devica!“ Toda preveliko je Marijino hrepenenje po nebesih, da bi jo sploh mogel še kdo prikleniti na zemljo. In kako bi se tudi Ona mogla upirati vsestranskim vabilom iz nebes! Nebeščani jo še enkrat vabijo. Najprej zaslišimo grlico (flavto), potem angelski glas (sopran solo):

Andante.

ki ga končno povzame še cel zbor nebeščanov (mešan zbor). Vabilo nebeščanov postaja od takta do takta silnejše in se konča naravnost grandiozno. —

(Analiza II. in III. dela prihodnjič.)

OTROŠKE OČI.

Zložil I. Mohorov.

Otroške oči... Spomin
iz davnih, sivih daljin,
iz dobe kdovekdaj,
kaj hočeš zdaj?

Otroške oči smo izplakali,
prekrili jih z lažmi,
predolgo smo solnca čakali
in zdaj smo slepi...

